

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://www.jaumecabre.cat>
<http://www.escriptors.cat/autors/cabrej>
<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-cabre>
<http://www.xtec.es/~jducros/Jaume%20Cabre.html>

Biblioteca
Sant Bartomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:
24/11/2011

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Jaume Cabré i Fabré

Les veus del Pamano

Jaume Cabré va néixer a Barcelona el 1947. Quan estava fent els estudis de filologia a la Universitat de Barcelona, va començar a escriure. Un cop llicenciat, es va dedicar durant molts anys a l'ensenyament de la llengua i la literatura a Barcelona, Vila-real (Plana Baixa) i Terrassa.

Va publicar el seu primer llibre, un recull de narracions, el 1974. Des d'aleshores ha publicat diverses novel·les entre les quals destaquen *La Teranyina* (1984), *Fra Junoy o l'agonia dels sons* (1984), *Senyoria* (1991), *L'ombra de l'eunuc* (1996) i *Les veus del Pamano* (2004). Destaquen també tres volums de narracions: *Llibre de preludis* (1985), *Viatge d'hivern* (2000) i *Baix continu* (2007). La seva darrera novel·la publicada es titula *Jo confesso* (2011)

S'ha dedicat, al mateix temps, a la ficció televisiva i ha creat i escrit tres sèries: *La Granja* (TV3, 1988-1991), *Estació d'enllaç* (TV3, 1994-1998) i *Crims* (TV3, 1999). A més, ha col·laborat en altres guions cinematogràfics i televisius. Ha publicat els assaigs sobre literatura *El sentit de la ficció* (1999) i *La matèria de l'esperit* (2005). També ha debutat en teatre amb l'obra *Pluja seca* (2001) que es va estrenar al Teatre Nacional de Catalunya.

Les seves novel·les han estat traduïdes a una dotzena de llengües. Ha rebut cinc vegades el premi Crítica "Serra d'Or" (1981, 1985, 1991, 1997, 2001) i tres vegades el premi de la Crítica Catalana (1985, 1997, 2005) i molts altres premis com el Sant Jordi, el Prudenci Bertrana o el Joan Crexells. L'any 2003 hom li concedí el premi dels escriptors catalans a la trajectòria literària.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Hi ha autors capaços de compondre un solo d'oboè que posa la pell de gallina durant quinze segons. D'altres, molts menys, excel·leixen a l'hora d'oferir una peça de cambra on els violins estableixen un diàleg apassionat i rigorós amb el contrabaix. Ara bé, escassegen els autors que, com Jaume Cabré, són capaços d'enfrontar-se amb èxit a una simfonia. Perquè *Les veus del Pamano* és una simfonia. No tant en el sentit del *tempo* o dels moviments, sinó en l'ús de diferents

instruments o, més ben dit, de grups d'instruments que conflueixen de manera harmoniosa en un text que cal adjectivar, ara canviant de gènere musical, de polifònic.

En efecte: sota la batuta de Jaume Cabré s'encavalquen dues veus: la primera, orquestral, que serpenteja a través de la guerra civil i els seus encontorns; la segona, situada en l'actualitat, que busca la primera, hi conflueix i se'n separa per reunir-s'hi més endavant. Un pianista virtuós en diàleg permanent amb la complexitat de l'orquestra. L'orquestra... Parlem-ne, de l'orquestra. Esmentem, per exemple, el violoncel que toca la música trista del mestre de poble de postguerra, els violins que coincideixen en l'amor correspost, el contrabaix sinistre del falangisme sense complexos, el flautí de les convencions farisaiques, els fagots del contraban antic, les flautes sibil·lines de les maniobres religioses; els trombons del caciquisme, les trompetes dels orgasmes, la tuba de la mort; i encara, els timbals del maquis; i, a l'últim, el triangle del gat, personatge empàtic i lleugeríssim.

Les veus del Pamano assumeix amb humilitat, però també amb coratge, l'herència de la novel·la del segle dinou, i hi afegeix un polsim de contemporaneïtat. Per començar, hi ocorren fets, i fets de gran tradició novel·lesca, com ara adulteris i assassinats. El pes de la intriga recau sobre Oriol Fontelles, un personatge amb clars obscurs, més ben dit: un dels personatges més paradoxals que poden

trobar-se en la literatura catalana recent, que es perfila amb cautela en la ment del lector. La reversibilitat entre el traïdor i l'heroi, un tema molt estimat per Borges, podria ser un subtema del llibre. Però ja hem parlat de l'herència de la novel·la clàssica: quan Jaume Cabré planteja un problema, no és per deixar que el lector el resolgui a la seva manera, amb aquella irresponsabilitat tan fàcil de l'*opera aperta*, és a dir, inacabada, irresolta, abandonada. Fa vint-i-cinc segles que Aristòtil va assenyalar que són molts els autors que saben nuar, però pocs els que dominen l'art del desenllaç. Doncs bé: a *Les veus del Pamano* no hi queden caps-i-puntes, sinó que totes les giragonses de la trama estan perfectament preparades i executades. El lector se sent còmode tot seguint un itinerari organitzat fins als últims detalls, no pas deixat de la mà de l'autor en la selva de la ficció amb provisions per a quatre dies i un pergamí rosegat pels corcs. Si a *Les veus del Pamano* hi ha diferents versions d'uns mateixos fets és per augmentar la intriga, no per embolicar la troca a la babalà: a l'últim, hi ha una sola versió perquè les coses succeeixen d'una sola manera i no hi ha res més relatiu, en aquest centenari d'Albert Einstein, que la relativitat. Cabré dosifica la informació, prepara amb cura les escenes més memorables, desplega la trama amb saviesa artesanal; i, per assegurar-se l'encert, incorpora elements de la novel·la popular, com ara un manuscrit trobat o un fill perdut; o, si ho preferiu, un fill retrobat amb altres cognoms. Però a *Les veus del Pamano* també hi ha rastres de la novel·la del segle vint: sintagmes que es repeteixen de manera invariable quan apareix un determinat personatge, com un sortilegi o un estigma; el cop d'efecte d'iniciar la novel·la pel final; el deseiement respecte d'alguns personatges, com si a l'autor el fatigués mantenir suspesa la seva pròpia incredulitat.

Vicenç Pagès. (Presentació del Premi de la Crítica al Palau Robert. Barcelona 2005)